

PRVNÍ PASTÝŘSKÝ LIST

MONS. VLASTIMILA KROČILA,
BISKUPA ČESKOBUDĚJOVICKÉHO

(Přečtěte při všech bohoslužbách v neděli 20. září 2015)

Milí diecézané, sestry a bratři v Kristu Ježíši, našem Pánu!

Na počátku školního roku a po ukončeném období prázdnin a dovolených se na vás obracím prostřednictvím pastýřského listu s ujištěním, že každý z vás má v srdci svého biskupa místo, a že na každého diecézana pamatuji ve svých modlitbách. V sobotu 13. června jsem přijal biskupské svěcení a tím i nové úkoly. Je jich velké množství; jsou to záležitosti organizační, ekonomicko - hospodářské, ale především duchovní, vyplývající z povahy a charakteru biskupské služby. Právě u této oblasti duchovní bych se rád pozastavil v tomto pastýřském listě. Diecézní biskup, jakožto nástupce apoštolů, stojí v čele společenství církve jako ten, komu byla svěřena zcela specifická služba v trojím rozměru: pastýřském, učitelském a kněžském.

O tomto trojím rozměru biskupské služby již bylo mnoho napsáno a řečeno. Je však možné si to znova připomenout v souvislosti s několika vzory, které mám jako českobudějovický biskup obzvlášť před očima a jsou mi příkladem. Jde o tři biskupy, přičemž prvním z nich je svatý Mikuláš z Myry, patron naší krásně opravené českobudějovické katedrály. Svatého Mikuláše symbolizují tři zlatá jablka, která jsou i ve znaku naší českobudějovické diecéze. Jsou obrazem darů, které Mikuláš ve svém hluboce sociálním cítění poskytl třem chudým dívkám, aby mohly založit pořádanou rodinu a vést příkladný křesťanský a rodinný život. Tak jako svatý Mikuláš, hodlám při své pastýřské službě soustředit pozornost na dobro křesťanských rodin ve své diecézi. A podle vzoru sv. Mikuláše, hodlám pozvednout i svůj hlas, kdykoliv to bude zapotřebí, abych hájil práva tradičního pojetí rodiny.

Druhým vzorem je svatý Augustin, biskup ze severoafrického města Hippo. Tváří v tvář změnám a pohromám, které se valily na tehdejší civilizovaný svět, svatý Augustin se spolu se svými duchovními snažil ve své diecézi vytvořit rodinu žijící doslova pod jednou střechou, modlící se a pracující společně pro spásu duší. Jako kdysi on, rád bych dnes i já kladl důraz na větší soudržnost mezi diecézním biskupem, kněžími a jáhny, abychom spoluvytvářeli duchovní rodinu žijící „pod jednou střechou“. Spolu s nimi chci stát a vytrvat na stráži hodnot evangelia a té víry, které si svatý Augustin tolik vážil a za kterou nikdy nepřestával děkovat. Je dobře známý jeho výrok, že „na tomto světě není většího bohatství, většího pokladu, větší cti a většího dobra nad víru katolickou“. Právě proto, že žijeme ve společnosti tápající, pochybující a disorientované, chci vás povzbudit, moji drazí, abyste nikdy nepřestávali děkovat za dar víry. Buďme všichni společně hrdí na to, že jsme křesťané a statečně se hlasme ke Kristu a jeho církvi.

Třetím vzorem je milánský biskup svatý Ambrož. Podle jeho příkladu bych rád podporoval nejrůznější aktivity křesťanské charity a měl přitom vždy na zřeteli, kdo je skutečným „pokladem církve“ – jsou to naši chudí, nemocní a trpící, lidé stojící na okraji společnosti, lidé bez domova. Při příležitosti Mimořádného jubilea milosrdenství si dovoluji připomenout výzvu Svatého otce Františka, abychom se ani v naší diecézi a v našich farnostech nebáli přijímat křesťanské rodiny uprchlíků a projevíli tak své milosrdenství, které je druhým pojmenováním pro lásku: „Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratrů, pro mne jste udělali“ (Mt 25,40).

Moji drazí, biskupské svěcení jsem přijal v den svátku Neposkvrněného Srdce Panny Marie, tedy den po svátku Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, které se vepsalo do dějin naší diecéze jako den, kdy celebroidal poslední mši svatou můj předchůdce na biskupském stolci, devátý biskup českobudějovický Mons. ThDr. Josef Hlouch. Zemřel 10. června 1972 a dodnes mnozí z vás na něj pamatují jako na biskupa svatého života. Pamětní deska na biskupské rezidenci umístěná v jeho jubilejním roce (2012) připomíná tohoto biskupa jako „mimořádného svědka víry“, který si získal neutuchající láskou srdce svých diecézanů a za svou diecézi se modlil a trpěl. Mám radost, že památka na tohoto biskupa je stále živá, což je dobrý předpoklad k tomu, aby v dohledné době bylo možné zahájit přípravnou fázi kanonického procesu k jeho případné beatifikaci.

Protože si právě dnešního dne připomínáme 230. výročí založení naší českobudějovické diecéze papežem Piem VI., chci vás, milí diecézané, vyzvat k modlitbě chvály a díky za celou naši místní církev, která kráčí dějinami vstříc k plnosti Božího království. Bylo mnoho dobrého vykonáno, ale mnohé je ještě před námi. Kéž je pro svět a společnost i do budoucna společenství křesťanů naší diecéze jasným znamením naděje, věrohodným svědectvím víry a zprostředkovatelem láskyplné dobroty Boží. Před časem jsem napsal svým kněžím, že nikdo se biskupem nenarodí, ale do služby pastýře se postupně vrůstá, podobně jako se vrůstá do role otce rodiny. Chci vás tedy v souvislosti se zmíněným výročím poprosit o modlitby a duchovní podporu, abych se i já stále více přibližoval obrazu Dobrého pastýře a byl podle svých vzorů skutečně dobrým diecézním biskupem. Spoléhám v tom na vaše modlitby, těším se na setkávání s vámi při nejrůznějších příležitostech v kterémkoli místě naší diecéze a rád vám z celého srdce žehnám!

biskup českobudějovický

Č. j.: 3522/2015

V Českých Budějovicích, na svátek sv. Řehoře Velikého, dne 3. září 2015.